

Arrest

nr. 217 894 van 4 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Ph. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 1 maart 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 21 februari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VREBOS, die loco advocaat Ph. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. VANDENDRIESSCHE, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

1.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

1.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

1.2.1. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

1.2.2. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen:

"Uit het administratief dossier blijkt dat op 27.02.2019 door verwerende partij besloten werd een beslissing tot vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op het bepalen van de bevoegde lidstaat genomen. Deze beslissing werd op 28.02.2019 aan verzoekende partij betekend."

Uit het EURODAC-resultaat d.d. 25.02.2019 blijkt immers dat verzoekende partij gekend is in Portugal, Noorwegen en Duitsland.

Er dient bijgevolg uitgemaakt te worden welke lidstaat op basis van de Dublin II Verordening bevoegd is voor de procedure van verzoekende partij.

Bijgevolg is de dringendheid niet aangetoond vermits de repatriëring niet meer kan tussenkomen dan na het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat. Verzoekende partij maakt dan ook niet langer het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel die onmiddellijk zal uitgevoerd worden vermits de bestreden beslissing op heden geen uitvoering meer zal kennen.

(...).

Op heden is het uiterst dringend noodzakelijk karakter van de vordering niet langer aangetoond.

1.2.3. Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij dat het niet uitgesloten is dat zij op basis van de bestreden beslissing toch nog naar Ethiopië verwijderd wordt.

1.2.4. De verzoekende partij kan niet gevolgd worden in haar standpunt. De bestreden beslissing moet worden beschouwd als een terugkeerbesluit en een verwijderingsbesluit in de zin van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Het gegeven dat de verwerende partij op 27 februari 2019 een beslissing tot vasthouding met het oog het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat treft, wil echter zeggen dat zij een concreet aanknopingspunt heeft dat de verzoekende partij een beschermingsverzoek heeft ingediend in een lidstaat dat ofwel in behandeling, ofwel ingetrokken dan wel afgesloten is, waardoor de vreemdeling op grond van de Dublin III-verordening aan een andere lidstaat van de Europese Unie zou kunnen worden overgedragen. In deze situatie prevaleert de Dublin III-verordening als *lex specialis* boven de Terugkeerrichtlijn. In het Terugkeerhandboek wordt dit als volgt uitgelegd: *"In dit geval is de Dublinverordening van toepassing op basis van het onderliggende beginsel dat iedere onderdaan van een derde land die een asielverzoek indient in een van de lidstaten, zijn of haar behoefte aan internationale bescherming volledig door één lidstaat moet laten beoordelen. Een lidstaat kan deze onderdaan van een derde land niet naar een*

derde land terugsturen; in plaats daarvan kan hij deze onderdaan alleen naar de op grond van de Dublinverordening verantwoordelijke lidstaat sturen, die zijn of haar verzoek moet beoordelen.” (p. 28). De toepassing van de Dublin III-verordening sluit bijgevolg een terugkeer in de zin van de Terugkeerrichtlijn uit.

1.2.5. Aangezien de bestreden beslissing dus niet meer kan uitgevoerd worden, is ze minstens impliciet doch zeker opgeheven door de bovenvermelde beslissing van 27 februari 2019 tot vasthouding met het oog het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat.

1.2.6. De verwerende partij kan dan ook bijgetreden worden in haar standpunt dat het uiterst dringende karakter van de vordering niet langer vaststaat. De verzoekende partij maakt niet langer het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De verzoekende partij legt ter terechtzitting ook niet uit waarom haar vordering ondanks een impliciete opheffing van de bestreden beslissing toch nog een uiterst dringend karakter vertoont.

1.2.7. Bijgevolg is niet voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

2. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. EKKA